

שיחת השבוע

יוצא לאור על-ידי צעירי אגודת חב"ד - המרכז
עורך: מנחם ברוד
יו"ר: הרב יוסף יצחק אהרונוב

יש חדש

סיום הרמב"ם היומי

ביום שישי, ח' באדר, יסתיים מחזור הלימוד השלושים של הרמב"ם היומי, ויפתח מחזור הלימוד השלושים אחד. חגיגות הסיום יפתחו בע"ה בליל יום הסיום, ביום חמישי ז' באדר (1.3.12), ליד ציון הרמב"ם בטבריה, בשעה 7 בערב. סעודת המצווה תהיה אי"ה במלון לאונרדו פלאזה (שרתון לשעבר) בטבריה. במעמד ישתתפו רבנים וראשי ישיבה, שיערכו את סיום המחזור השלושים ויפתחו את לימוד המחזורים החדשים. פרטים בטל' 072-2770100.

יריד חוויות הפסח

החלה ההרשמה ליריד 'חוויות הפסח' בכפר חב"ד. הפעילות מיועדת לתלמידי גניילדים ובתי"ס יסודיים, ומקנה להם של חוויות הקשורות בחג: התנסות אישית בלישת הבצק ובאפיית מצה, סיור במאפיית המצות הגדולה, סרט וידאו חדש ועוד. הביקור בתשלום, וכל ילד מקבל שי - מצה באריזה אישית, הגדה של פסח וחוברת תצלומי חג מרהיבה. הרשמה מראש חובה ומומלץ להקדים. טל' 03-9606402 (שלוחה 2).

שבת לסטודנטים

ארגון אשנב לחב"ד מארגן שבת אירוח בכפר חב"ד בעבור סטודנטים, בשבת קודש ב' באדר (3.3). פורים תהיה סעודת פורים מיוחדת, הכוללת גם קריאת מגילה, עם הרב מיכאל טייב. רישום מראש חובה במקד חב"ד *3770.

זמני השבוע

ניו יורק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
5:22	5:57	6:01	5:27
6:23	6:58	6:54	6:23

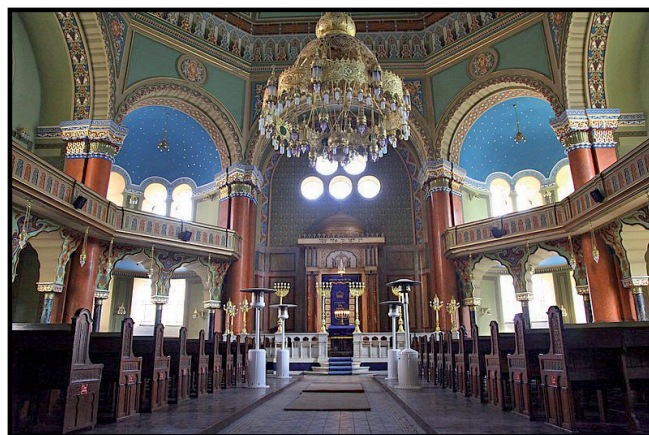
289 בתי חב"ד מוקד חב"ד
לשירותכם *3770

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר חב"ד 60840
טל' 972-72-2770100 • פקס 972-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

למה קיום מצוות עולה כסף?

למה רק צורכי הדת צריכים להינתן חינם אין-כסף?
למה לא נקבל לחם, חלב, בגד ודירה בלי תשלום?

בית-כנסת מפואר ביוון. התרומה מבטאת את ערכה של המצווה (צילום: מאיר אלפסי)

פ עמים רבות נשמעות טענות על התשלום הכרוך בשמירת המצוות. יהודי רוצה לקבוע מזווה בביתו, דורשים ממנו תשלום. הוא מבקש תפילין בעבור בנו שהגיע למצוות, ואומרים לו: כסף. הוא מעוניין במושב קבוע בבית הכנסת - שוב כסף (לפחות במקצת בתי-הכנסת). למה למסור את הדת? - נשמעת השאלה.

יש להודות שהטענות האלה מקוממות. וכי מה רוצים

דווקא לשלם

מאחורי הטענה מסתתרת תפיסה שהדת היא רוחנית צרופה, שכל חיבור שלה עם גשמיות הריהו כביכול חילול קודש. דת היא דבר רוחני טהור, שאין לו קשר לדברים חומריים, ובוודאי לא ייתכן לחבר בינה ובין דבר נחות כמו כסף.

הנחה זו בטעות יסודה. התורה לא ניתנה למלאכים, שחייהם מתנהלים בעולמות רוחניים טהורים. היא ניתנה דווקא לבני-אדם, כדי שאלה יקדשו באמצעותה את חייהם. קיום התורה מחייב קשר עם העולם הפיזי, שבו מזווה ותפילין, אתרוג ולולב ומצה לפסח עולים כסף.

לעומת התובעים לקבל תשמישי קדושה חינם, אפשר למצוא יהודים יראי-שמים שסירבו לקבל חפציי-קודש חינם. כי התשלום מבטא את המאמץ שאדם מוכן להשקיע כדי לקיים את המצווה. מי שמוכן לשלם כפליים תמורת מזווה מהודרת, מבטא בכך את ערכה של המצווה בעיניו, ואת נכונותו להקריב כדי לקיימה בתכלית השלמות.

עם זה, בהחלט ראוי להימנע מלהפיק רווחים מוגזמים מעסקי הדת. אין שום פסול בקבלת תשלום סביר, אבל יש לגנות הפקעת מחירים. מותר גם לצפות מהעוסקים בתשמישי קדושה ובשירותי-דת שגישתם לא תהיה מסחרית-קרה, אף שפרנסתם על כך, אלא שיהיה ניכר שהם עוסקים בדברים שבקדושה.

אותם מתלוננים, שמזווה יצמחו על אורנים ותפילין ירדו מן השמים? ובית-הכנסת, כיצד יכסה את הוצאותיו אם המתפללים לא יתרמו מכספם? תשמישי הקדושה ושירותי-הדת עולים כסף, ומישהו חייב בסופו של דבר לשלם תמורתם.

מישהו עבד וטרח

למה יש הסבורים כי סופר סת"ם, שמשקיע שלוש-ארבע שעות בכתיבת מזווה, וששלים במיטב כספו בעבור קלף, הדיו ושאר האבזרים, צריך לתיתה חינם לכל דיכפין? הלא זו עבודתו, זה מקצועו, וזה מקור פרנסתו. ובמה שונה יצרן טליתות מיצרן בדים, שעל האחרון אין איש שואל למה הוא גובה תשלום בעבור תוצרתו?!

ובעצם, למה רק צורכי הדת צריכים להינתן חינם אין-כסף? למה לא נקבל לחם, חלב, בגד ודירה בלי תשלום? אלא שהכול מבינים שאפילו לחם עולה כסף, משום שמישהו גידל את החיטה ומישהו טחן אותה ומישהו אפה את הלחם והביאו למכולת, וגם בעל המכולת צריך להשתכר למחייתו.

ואף-על-פי-כן, השאלות נשאלות, ואפילו נתקלים לפעמים באנשים שמוכנים לקבוע מזווה בפתח דירתם רק אם יקבלו אותה חינם, משום ש"באופן עקרוני" הם מאמינים שעל שירותי-דת לא צריך לשלם...

הציווי עושה אותך 'נדיב לב'

הוא בהעלם אצלו, וממילא הוא עלול לעבור על רצון הבורא. אבל גם אז הוא נשאר קשור עם הקב"ה, אלא שנדמה לו כי החטא אינו מנתק אותו מהבורא.

נדרשת עבודה

כאן נדרשת מהיהודי עבודה - לפעול בנפשו שהקשר עם הקב"ה יהיה גלוי ופנימי, עד שיחוש בכל הווייתו כי כל רצונו וחפצו לעבוד את הבורא ולהביא לידי ביטוי את הקשר עם הקב"ה. עבודה זו היא תכלית הבריאה - לגלות את הכוחות הנעלמים, שיבואו לידי גילוי.

אך עצם הציווי האלוקי "ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו" פועל על היהודי שהוא אכן יהיה נדיב לב ושרצונו הפנימי יהיה לתת תרומה להקמת המשכן, כדי שיוכל להתקיים הציווי "ועשו לי מקדש". ועל-ידי כך זוכים תיכף ומיד לבניית בית המקדש השלישי בקרוב ממש.

(תורת מנחם כרך לו, עמ' 178)

אמרת השבוע

עם הפנים לזולת

על הכרובים נאמר בפרשתנו: "ופניהם איש אל אחיו", ואילו בספר דברי הימים נאמר "ופניהם לבית". הגמרא מסבירה זאת: "כאן בזמן שישראל עושין רצונו של מקום, כאן בזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום".

פירש זאת רבי יצחק אלחנן ספקטור: כשישראל מפנים את פניהם "איש אל אחיו", מתעניינים איש בשלומו של חברו ומסייעים זה לזה, כ"אז הם עושים רצונו של מקום. ואילו בזמן ש"פניהם לבית", כשכל אחד ואחד דואג רק לעצמו ואינו מתעניין כלל במצבו של חברו - אז אין ישראל עושים רצונו של מקום.

פתגם חסידי

"המקבץ כספים לצדקה, טוב שייקח עמו שני כיסים - אחד בשביל הכסף ואחד בשביל הביזיונות" (רבי זוסיא מאניפולי)

ישתתפו בהבאת התרומות למשכן, כפי שהתורה מצווה: "ויקחו לי תרומה מאת כל איש". אלא שהתורה רוצה שהנותנים גם יהיו נדיבי לב.

עצם הציווי שכל יהודי ישתתף בתרומת המשכן פועל שכל יהודי אכן "ידבנו לבו" (גם אם מצד עצמו לא היה קודם לכן נדיב לב). הציווי האלוקי יוצר בו רצון לעסוק בעשיית המשכן, שכן יהודי קשור בעצם נפשו עם הקב"ה.

קשר פנימי

הקדושה והחיבור עם האלוקות הם חלק בלתי נפרד ממהותו של יהודי, ולכן יש בו רצון פנימי להיות קשור תמיד עם הקב"ה ולא להינתק ממנו. וכמאמרו של אדמו"ר הזקן: "יהודי אינו רוצה ואינו יכול להיפרד מאלוקות".

אמנם ייתכן מצב שהאמונה של יהודי והקשר שלו עם הקב"ה יישארו בדרגה של 'מקיף', כאילו מלמעלה. הוא עלול שלא להרגיש את הקשר העמוק שלו עם הקב"ה, כי הקשר הזה

כאשר התורה מצווה לקחת מבני ישראל תרומות בעבור בניית המשכן, היא נוקטת לשון שיש בו לכאורה סתירה פנימית: בתחילת הפסוק נאמר "ויקחו לי תרומה מאת כל איש". כלומר, לקחת התרומה היא מכל בני ישראל, בלי שום תנאים. אך מיד אחר כך ממשיך הפסוק ואומר: "אשר ידבנו לבו". כאן לכאורה יש הגבלה - לקחת התרומה תהיה מבעלי נדיבות לב בלבד, ולא מכל אחד ואחד.

א"אפשר לומר שהמילים "אשר ידבנו לבו" הן המשך ל"מאת כל איש", והן נועדו להבהיר מיהו "כל איש" שממנו צריך לקחת תרומה. כי אז המילים "כל איש" מיותרות, והיה אפשר לומר בפשטות: "מאת אשר ידבנו לבו".

לתת מתוך נדיבות לב

כאן התורה מבקשת להבהיר את עומק הקשר של יהודי לקב"ה. המילים "אשר ידבנו לבו" לא נועדו להגביל ולצמצם את נותני התרומה. הציווי הוא שכל בני ישראל

מן המעיין

השולחן | מאת הרב אליעזר ברוך

קמח ותורה

"ועשית שולחן" (שמות כה, כג). הארון והשולחן באים כאן יחד, זה לאחר זה, כי אם "אין קמח אין תורה", ואם אין תורה אין קמח.

(שפתי כהן)

פחות מהגובה

רוחבו של הארון היה כגובהו, אולם רוחבו של השולחן היה פחות מגובהו. ללמדנו ששולחנו של אדם לא יהא ברחבות מופרות, יתר על המידה, אלא פחות מגובהו, פחות ממעמד הגדולה והאפשרויות.

(מגנזנו העתיק)

החומר המתקדש

הארון היה משכן לשכינה, והשולחן נועד להשרות קדושה על העולם החומרי. כיכרות הלחם שהיו מונחים על השולחן העידו שהקב"ה, אף שהוא רם ונישא מכל ענייני החומר, מחבב את החומר המתעלה ומשרת את הקדושה.

(דעת סופרים)

מזון לנפש

השולחן שעליו היו מניחים את לחם הפנים רומז לתורה, שנמשלה ללחם. התורה היא מזון לנפש, בבחינת "ותורתך בתוך מִעֵי".

(תורה אור)

לחם לעניים

"ונתת על השולחן לחם פנים לפני תמיד" (שמות כה, ל). לחם הפנים מלמד שעל שולחנו של כל אחד ואחד צריך להימצא 'לחם תמיד' - תמיד צריך להיות שם לחם מוכן ומזומן לעני ולרעב.

(רבי משה לייב מסאסוב)

לחם שיש לו פנים

מתי יש לסעודתך 'פנים'? כאשר 'לפני תמיד' - כשאתה מתייגע שהקב"ה יהיה תמיד לנגדך, בבחינת 'שיוייתיה' לנגדי תמיד".

(אמרי חיים)

ארון מהשולחן

מנהג חסידים בצרפת שעושים משולחנם ארון לקבורה, לומר שהאדם לא יישא מאומה בידו, ולא ילוונו עמלו, אלא הצדקה שעשה והטובה שהיטיב על שולחנו.

(רבי יצחק קארו)

מקור הפרנסה

הלחם והפרנסה של האדם מסורים ותלויים אך ורק בידי הקב"ה. "לחם פנים" - השפעת הפרנסה - היא "לפני", מאת הקב"ה.

(רבי ישראל ממודוויץ)

הבלגה ושכרה

התכנסות ראשי קהילת הורודוק הייתה סוערת. לא מכבר פרש השוחט המקומי מעבודתו, וראשי הקהילה נדרשו להחליט מי ימלא את מקומו. משרת השוחט נחשבה מכובדת ובעלת אחריות, וכל אחת ואחת מקבוצות התושבים בעיר הגישה מועמד מטעמה.

בימים ההם החל להנהיג את חסידות קרלין רבי אהרון (השני). אלפי חסידים נהרו אליו מכל רחבי רוסיה. גם בקהילת הורודוק רבו הנמנים עם חסידי, ובוועד הקהילה היה להם רוב. כל החלטה גורלית בעיר הובאה לפני האדמו"ר, ועל-פי הוראתו פעלו ראשי הקהילה החסידיים.

המועמד המועדף על רבים מאנשי הקהילה היה יהודי בעל יראת-שמים פחותה, שרוח הקדמה נגעה בו. באותה אספה הביעו נציגי החסידים התנגדות נחרצת למינוי האיש לשוחט. ידם הייתה על העליונה, ותומכיו של אותו שוחט זעמו מאוד על ההחלטה.

רבי אהרון נהג לבקר במסעותיו במושבות חסידי. בדיק לאחר אותה פרשה בא לבקר בעיר הורודוק. קבלת פנים מפוארת נערכה לו, והשתתף בה קהל גדול ונכבד.

בעיצומו של המעמד התפרץ אחד מתומכי השוחט שלא נבחר, והחל להטיח גידופים בחסידים וברבם. לאחר רגעי ההלם הראשונים התעשתו כמה צעירים, והתכוונו לתפוס את האיש ולגרשו בהרפה מהאולם. אולם אז התרומם הצדיק מקרלו, נעץ מבט חודר באברכים האלה ורמז להם לשוב למקומם.

חלפו עשרים שנה. פרשת השוחט נשכחה כליל, ובני העיר שבו לחיות בשלום ובשלווה. אלא שאז התרגשה עליהם צרה חדשה. הרקע לכך היה ניסיון ההתקוממות של בני העם הפולני כנגד רוסיה. המורדים קבעו את המפקדה הראשית שלהם בעיר טורטוב, הסמוכה להורודוק.

האזרחים הרוסים תושבי טורטוב ראו במורדים הפולנים אויב, ומסרו לשלטונות מידע על המפקדה המחתרית שבערים. לא עברו ימים רבים וכוח צבא נשלח לעיר והקיף את מטה המחותרת הפולנית. המורדים נתפסו ומנהיגם הושלך לכלא.

עכשו ביקשו הפולנים לנקום בתושבי טורטוב על הסגרת מפקדיהם.

כוונתם הייתה לעלות על העיר בכוח גדול, אלא שגם השלטונות נערכו למתקפה: כוח צבא גדול בלם את המורדים, והם הוכו קשות ונפוצו לכל עבר.

מעתה סבלו תושבי טורטוב מהצקות חוזרות ונשנות של הפולנים הממורמרים. לעיתים קרובות הוצתו בתים בעיר, והתושבים לא הצליחו לתפוס את המציתים. ההצתות כילו

חלקים גדולים מהעיר, והיא התרוקנה ממרבית יושביה.

אחד המבנים שנותרו שלמים היה בית-הכנסת הגדול שבטורטוב. היהודים שנותרו בעיר עברו להתגורר בקרבתו. ערב אחד נראו גיצי אש מחלונות בית-הכנסת. היהודים הבינו כי זה ניסיון הצתה וחשו לעבר בית-הכנסת.

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

חיבור הפכים

לאחר שבנה שלמה המלך את בית-המקדש, אמר בהתפעלות (מלכים א' כז): "האומנם ישב אלוקים על הארץ? הן השמים ושמיי-השמים לא יכלכלוך, אף כי הבית הזה?". שלמה תמה איך ייתכן שהקב"ה, שכל העולמות, גם העליונים ביותר, אינם יכולים להכילו, יוכל להתלבש ולשכון במקדש גשמי, בארץ הזו התחתונה. אך זה מה שרצה הקב"ה, שדווקא בית-המקדש הגשמי יהיה כלי להשראת עצמותו יתברך, ככתוב: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם".

מעצם תמיהתו של שלמה מובן שהשראת השכינה במשכן אינה דומה לגילוי השכינה שבנבואה וכדומה. לו היה מדובר בהארה בלבד מהקב"ה, לא היה מקום לתמוה, שהרי הארה מהקב"ה קיימת בכל מקום. הפליאה היא דווקא מכיוון שמדובר כאן בעצמותו של הקב"ה, שהוא עצמו ירד לשכון במשכן (כפי שהדבר מוכח גם מכתובים אחרים). והשאלה כפולה: א) למה נבחר דווקא הבית הגשמי להיות בית לה' (ב) איך ייתכן שדווקא הבית הגשמי יוכל להכיל את הקב"ה, ש"השמים ושמיי-השמים לא יכלכלוך".

חיבור בלתי נתפס

האמת היא שאי-אפשר להבין זאת בשכל ובהגיון. אין שום אפשרות להבין כיצד יכולה להיות התחברות כזאת, בין הקב"ה הבלתי-מוגבל ובין בית גשמי מדוד ומוגבל. אין זה אלא ביטוי להיותו של הקב"ה כול-יכול ובלתי-מוגבל כלל, עד שכאשר הוא רוצה, הוא יכול לשכון דווקא בבית הגשמי בעולם הזה.

ואמנם עיקר מהותו של המשכן ובית-המקדש הוא החיבור בין ה'גבול' וה'בלתי-גבול', בלי שהאחד יבטל את משנהו. הכוונה בבית-המקדש היא שה'גבול' יישאר גבול, הגשמיית תישאר גשמיית, ובתוך זה ישכון ה'בלתי-גבול' – הקב"ה בעצמו, שלמעלה מכל הגדרה והגבלה. זה דבר שיכול להיות אפשרי רק מצד יכולתו הבלתי-מוגבלת לגמרי של הקב"ה.

התחברות זו באה לידי ביטוי במה שאמרו חז"ל: "מקום הארון אינו מן המידה". בבית-המקדש היה אפשר לראות איך מושגי 'מקום' ו'אי-מקום' משמשים בערבוביה. מצד אחד היה הכול מדוד ומוגדר: רוחבו של הארון היה אמה וחצי, ורוחבו קודש-הקודשים היה עשרים אמה. אולם כאשר הארון הועמד במקומו נוצר מצב פרדוקסלי: כשמדוד מן הארון לכל צד, מצאו עשר אמות (ולא תשע ורבע, כפי שהיה צריך להיות, בגלל השטח שתפס הארון); כאילו הארון אינו תופס מקום. זה היה ביטוי להתחברות ה'גבול' וה'בלתי-גבול' שהייתה בבית-המקדש.

החידוש מענג

כל זה באשר לאיך. אשר ל'למה' – רצונו של הקב"ה לשכון דווקא בבית-המקדש הגשמי קשור בתכלית הכללית של הבריאה: "נתאוהו הקב"ה להיות לו יתברך דירה בתחתונים". יש בזה המעלה של 'יתרון האור הבא מן החושך' – מתוך החושך. כאשר העולם הגשמי והחומרי – שמצד טבעו ומהותו שולטת בו בעוצמה רבה תחושת ה'ישות העצמית' – נעשה כלי להשראת הקב"ה, יש כאן 'יתרון האור'.

מובא על כך בתורת החסידות משל מ'ציפור המדברת' (תוכי), שיש בה להסב שמחה ועונג למלך. החידוש הוא שמביא את העונג: כשאדם מדבר, אין בזה רבותא, אך כשציפור מדברת – היא מעוררת תענוג פנימי אצל המלך. וכך גם העולם הזה, דווקא משום שיש בו תחושה של 'ישות עצמית' והעדר ההתבטלות, הקב"ה חפץ לשכון בו, כי כאשר היש' מתבטל אל הקדושה – יש בכך חידוש שאין בכל העולמות העליונים.

זה גם חידושה של הגאולה – שדווקא בתוך גדרי העולם הזה הגשמי והתחתון יתגלה הקב"ה בכבודו ובעצמו.

באותו רגע יצאו שני פולנים, אב ובנו, ממקום מסתור והחלו להימלט. מרדף קצר הביא לידי לכידת השניים. היהודים העבירו אותם לידי ראשי קהילת הורודוק, שהיו ידועים בקשריהם הטובים עם השלטונות, והללו מסרו את המציתים לידי הרוזן פריסטוב, שר המחוז.

חקירת האב ובנו הובילה במהרה להודאה של השניים בכל ההצתות בעיר טורטוב. לזכותם טענו כי עשו זאת תמורת כסף ששילם להם ארגון של אזרחים פולנים. הפרשה הפכה את כלל האזרחים הפולנים לאויבי השלטון, והם חשו מצוקה רבה.

כדי להציל את עורם יזמו הפולנים מהלך שהפך את הקערה על פיה. הם הצליחו לשכנע את שר המחוז כי זו עלילה שרקמו נגדם ראשי קהילת הורודוק. היהודים הם שהציתו את העיר טורטוב, טענו הפולנים, וכדי לנקות את עצמם טפלו עלילת שקר על האב ובנו היושבים בכלא. השר, שלא הצטיין באהבת ישראל, השתכנע בקלות, ולמרבית התדהמה ציווה להוציא את השניים מכלאם ובמקומם לאסור את ראשי קהילת הורודוק.

זעזוע עצום פקד את היהודים. נשלחו משלחות נכבדות לדבר עם השר, אך הוא היה אטום משמוע. כל קשריהם ומעמדם הטוב של שתדלנים יהודים ידועים לא הועילו, ונראה היה כי אי אפשר לעשות דבר.

חלפו חודשים מייסרים, אשר הדאיגו את כל יהודי רוסיה, ואת חסידי קרלין במיוחד. ופתאום, באותה מידה של הפתעה, נודעה הבשורה המרנינה: ראשי הקהל יצאו לחופשי.

אט-אט התבהרה התמונה. התברר כי יהודי מנכבדי קהילת הורודוק, הבקי בשפה הרוסית, עשה צעד נועז וביקש להתקבל לריאיון אצל הצאר עצמו, אלכסנדר השני.

הריאיון אושר, וכאשר עמד האיש לפני הצאר שטח את סיפור העלילה בלשון רהוטה ובשפה קולחת ומשכנעת, עד שהצאר השתכנע באמינות דבריו. הוא נכנס בעובי הקורה, ובמהרה חתם על צו לשחרר לאלתר את נציגי היהודים.

חסידי קרלין המאושרים מיהרו להריץ שליחים כדי לבשר את הבשורה לרבי אהרון. "ידועים אתם מי האיש?", אמר להם רבי אהרון, והזכיר את המקרה שאירע לפני עשרים שנה, כאשר מנע את החסידים מלפגוע באיש החצוף. את דבריו סיים באומרו: "הנה נוכחתם כי בזכות הבלגתכם אז, גלגלה ההשגחה עתה את ההצלה על-ידי אותו אדם עצמו".

המתמטיקאי חיפש שורשים

לאוניברסיטה. שנתיים למדנו יחד. הספר ריתק אותי ונתן לי קווים ראשוניים על העם שאני שייך אליו". בהדרגה החל לקיים מצוות. לימים החליף את שמו לדוד. בשנת תשל"ה (75) קיבל היתר לצאת מברית המועצות והיגר לארה"ב. שם התקבל ללימודים באוניברסיטת הרווארד, ושנתיים לאחר מכן נתמנה פרופסור מן המניין באוניברסיטה היוקרתית.

לפני כחודש, לאחר שפורסם כי הפרופ' דוד קשדן (65) נבחר לחתן פרס ישראל למתמטיקה ומחשבים, עיתונאים מישראל ניסו להשיגו, ללא הצלחה. קשדן שהה בבלגיה, במסגרת עבודתו. הוא לא ראה צורך לפנות זמן לראיונות. "אין לי מושג למה בחרו בי", הוא מצטט.

בהודעה הרשמית של משרד החינוך נכתב: "פרופ' קשדן מוכר כאחד המתמטיקאים המובילים בעולם בעשורים האחרונים". בריאיון ראשון ל'שיחת השבוע' קשדן ניאות לחשוף את סיפורו האישי והתקרבותו לחיי תורה ומצוות.

כתובת להעברת מכתבים

לצד עבודתו הרבה, שכללה בהמשך גם את ניהול מחלקת המתמטיקה באוניברסיטה, תיווך בין יהודים מבריה"מ שביקשו להעביר מכתבים אישיים לרבי מליובאוויטש. "מפני הסכנה שבדבר העדיפו להעביר אליי את המכתבים, כדי שאני אעביר אותם אל הרבי", הוא מגלה.

מכתב נדיר ששיגר אליו הרבי משקף את השפעתו הרבה על צעירים בבריה"מ. הרבי כתב: "אני בטוח שתהיה לך האפשרות להביא את העניין הזה לתשומת ליבן של אותן קבוצות ולהפציר בהן לנקוט פעולה מתאימה". הוא זכה להשתתף בהתוועדויות אצל הרבי, ופעם אחת הרבי אף חיפש אותו בתוך קהל האלפים.

לפני כמה שנים עלה הפרופ' קשדן לארץ, והתקבל לאוניברסיטה העברית בירושלים. הפרופסור הצנוע, שמחקרו נלמדים באוניברסיטאות רבות, אינו מוותר על לימוד

תשובת הסטודנט

מסלול חייו של הפרופ' קשדן, המתגורר כיום בירושלים, לא היה אמור להפגיש אותו עם המסורת. הוא נולד במוסקווה בשנת תש"ו (1946) ונקרא דימיטרי. אביו היה חוקר ידוע של תרבות קלסית. בשנות ילדותו לא טעם שום חוויה יהודית, גם לא בחגיגות ישראל.

עובדת היותו יהודי לא הייתה בעלת משמעות בעיניו. "חשבתי שהדת היהודית שייכת לתרבות העתיקה, לא לדברים שקורים היום", הוא מספר. הדבר שהוביל אותו לחשיבה מחדשת היה התנצרותו של חברו: "החלטתי שעליי לברר את השורשים שלי, להבין לאן אני שייך".

הספר הראשון שפתח היה התנ"ך. "היה לי קשה להבין, ונעזרתי בשליח חב"ד שהתגורר סמוך

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

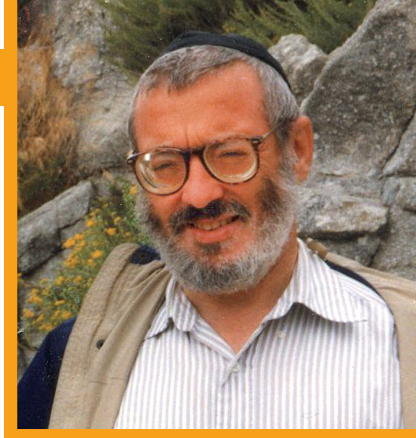
מדף של ספרי-קודש

שאלה: האם יש קדושה במדף ששימש לספרי-קודש?

תשובה: בעיקרון, נפסק ההלכה שארון של ספרי-קודש הוא 'תשמיש קדושה', וחייבים לשומרו בקדושה ושלא להשתמש בו למטרה אחרת, וכשבלה - לגנוז אותו, אלא אם כן התנו מראש במפורש שהשימוש לספרי-קודש זמני וכדומה.

יש דעות שכריכות הספרים נחשבות 'כלי' נוסף, ולכן הגדרת המצב היא שהמדף מחזיק את הכריכות בלבד, והכריכות - את הספרים, ואם כן המדף הוא רק 'תשמיש דתשימי', ואפשר להקל בו לשימוש של חול, ורק יש להיזהר שלא להשתמש בו שימוש בזוי (אך במקצת המקורות דעה זו נאמרה על ארגז המשמש לשמירת הספרים, ולא על ארון לשימוש קבוע).

אך מדברי פוסקים רבים מוכח שאין הם סוברים כן,

הפרופ' קשדן. "לא חש במתח בין המגזרים"

תורה יום-יומי. החלוקה לקבוצות ולהגדרות אינה לרוחו. "אני משתייך לציבור הכללי-יהודי ומשתדל לשמור תורה ומצוות", הוא אומר בחיך ומלטף את זקנו הלבן.

מעל המגזרים

בקשריו עם הציבור אין הוא חש את המתיחות המתוארת בכלי-התקשורת בין דתיים ללא-דתיים. "אני לא חש במתח בין המגזרים, ואני סבור שדווקא כיום המצב טוב מבעבר", הוא אומר.

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח על 'הצינן' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'צינן' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

חדש: סודות הגאולה

כל מה שצריך לדעת על הגאולה וביאת המשיח

דמותו של המשיח • תהליכי הגאולה • מה יהיה בימות המשיח • תחיית המתים • ועוד

ספר מרתק, מאיר עיניים, כתוב בסגנון קולח ובהיר, ניקוד מלא

להזמנות: טל' 1-718-6041020